

No. 5. }

Mai 1887.

{ 13de Aargang.

Fyrtaarnet.

Som Fyret i Nætterne lange
 Redblinker saa venligt og lyst
 Til Trøst for de Seilere mange,
 Som færdes ved farlige Kyst, —

Saa straaler Guds Ord det klare
 Paa Verdens viltsomme Hav,
 At Alle kan tage vare
 Paa Veien fra Bugge til Grav.

Eg hver, som til Havnen har fundet
 Med Fred og med Glæde stor,
 Maa jante, han Seilen har vundet
 I Frelserens lysende Spor.

Men den, som vil styre iblinde
 Og stoler paa egen Magt,
 Umuligt kan Løbet finde, —
 Den Seiler bli'r ødelagt.

Saa vil vi da elske og ære
 Guds Ord, som svigter os ei.
 En Lygte for Joden det være,
 Et Lys paa vor farlige Ve!

C. Vredsdorff.

Den fattige Pige.

(Slutning.)

Den lille Hannas Eydrom var af en langvarig Natur. Jeg besøgte hende ofte. Den unge Kristens Sjel modnedes efterhaanden for Himmelen. Jeg har sjelden hos nogen Eldre set stærkere Beviser paa alvorlig Trang til at belæres, stadigt Alvor, hellig Følsomhed.

Under et af mine Besøg spurgte jeg hende: "Elsker du nu Jesus paa en anden Maade end før?"

Herpaa svarede hun, idet et Glædeslil for' over hendes Ansigt: "O ja, Hr. Pastor, jeg tænker, jeg elsker Jesus anderledes end før."

"Hvorfor det?" spurgte jeg igjen. "Hvorfor elsker du ham?"

"Fordi han elskede mig først, fordi han døde paa Korset for mine Synders Skyld; og fordi han sendte Dem, Hr. Pastor, til mig at lære og vise mig dette og fortælle mig om ham og om Veien til Salighed."

"Tror du, Jesus vil og kan frelse den største Synder?"

O, ja, Jesu Kristi, Guds Sønns Blod renser os af al Synd."

"Hvad er du?"

En ung, men en stor Synder."

"Er det ikke formedelst hans Naade, at du ved og føler dig at være en stor Synder?"

"Jo, saaledes maa det være."

"Ønster du alvorligt at forsvage al Synd?"

"Derksom jeg ikke tager feil af mig selv, da ønster jeg det."

Da jeg nu vilde til at gaa, tog hun mig i Haanden og sagde til mig: "Tak, Tak, Hr. Pastor, jeg er saa glad hver Gang, De kommer og taler med mig om Jesus og Frelsen i ham. Jeg kan aldrig takke Dem nok for al den Undervisning, De har givet mig. Dog er der endnu en Ting, jeg vilde bede Dem om; men jeg frygter for, at det er ikke ret af mig."

Hun taug. Jeg sagde da, at hun ikke maatte frygte for at sige mig det, hvis det var Noget, som laa hende paa Hjerte.

En Taare rullede ned over hendes Kind — en svag Rødme farvede hendes Ansigt. Hun hævede sine Dine mod Himmelen, betragtede derpaa mig med et høitideligt og hjærtligt Blik og sagde: "Er det passende, at en saa ung Pige som jeg nyder Herrens Nadvere?"

"Min kjære Hanna," sagde jeg, "du maa ikke være bange, jeg glæder mig over dit Ønske; jeg skal gjerne give dig Sakramentet; jeg haaber at han, som har valet Ønsket hos dig, ogsaa vil velstaae din Nydelse af hans Nadvere; ønster du at nyde den nu eller imorgen?"

"Imorgen, dersom De saa synes, Hr. Pastor. Jeg føler mig saa mat nu. Jeg haaber at være bedre imorgen."

Hendes Forslag behagede mig meget. Jeg glædedes ved at skulle se en saa ung og alvorlig Kristen saaledes helligt sige til Herren og modtage det sakramentale Pant paa Forsøserens Kjærlighed. Hun solte, at hun daglig hentæredes; men, som det udvortes Menneske gik tilgrunde, styrkedes det indre Menneske ved Guds Mands Kraft. Hun modnedes hurtigt for en bedre Verden.

Den næste Morgen vandrede jeg til Hannas Hytte. Da jeg traadte ind, saa jeg, at hun var falden isøvn. Jeg nærmede mig uden at vække hende og saa, at hun havde læst det 23de Kapitel i Lukas's Evangelium. Hendes venstre Haands Pegerfinger hvilede paa Bogen. Den pegte paa de Ord: "Herre, kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige."

Jeg skulde snart erfare, at hun netop havde læst disse Ord. Thi hun vaagnede halvt op af sin Slummer, men dog ude af Etand til at bemærke, at Nogen var nærværende, og sagde sagte: "Herre, kom mig ihu — kom mig ihu — kom et fattigt Barn ihu — Herre, kom mig ihu — !"

Hun reiste sig derpaa pludseligt i Sengen og saa mig da blev hun fuldkommen vaagn; en sagte Rødme for' over hendes Kinder for et Øeblik og forsvandt hurtigt.

"Det bedrøver mig, at jeg har sovet," sagde hun; "maaſte De har ventet længe."

"Jeg er meget glad," sagde jeg, "over at finde dig i en saadan Stemmning. Hvad har du læst?"

"Historien om Jesu Korsfæstelse."

"Hvor langt havde du læst, da du faldt i Sovn?"

"Jeg var kommen til den korsfæstede Novers Bøn; og da standfede jeg og tænkte, hvilken Naade det vilde være, om den Herre Jesus ogsaa kom mig ihu, og saa faldt jeg i Sovn og syntes i en Drom at se Jesus paa Korset; og det forekom mig, at jeg sagde: "Herre kom mig ihu" — og saa vaagnede jeg."

"Mit kjære Barn," sagde jeg, "jeg er kommen for at meddele dig Alterens Sakramente."

"Tal først lidt til mig," sagde hun, "jeg er endnu meget uvidende."

"Du erindrer vel hvad du i din Katekismus har læst herom? Du kan vel da sige mig, hvad Alterens Sakramente er?"

"Alterens Sakramente er vor Herres Jesu Kristi sande Legeme og sande Blod under Brod og Vin, indstiftet af Kristus selv, for at Kristne skulle æde og drikke det."

"Det var ret, mit Barn. Hvad er det altsaa, vi modtage i Sakramentet?"

"Vi modtage Jesu Legeme og Blod i Forening med Brodet og Vinen."

"Hvorfor har Jesus givet os dette Sakrament?"

"Forat vi derved skulle forviskes om vore Synders Forladelse."

"Hvorledes forviskes vi da herved om vore Synders Forladelse?"

"Vi saa Jesu Legeme og Blod som et Pant paa vore Synders Forladelse."

"Hvad er et Pant?"

"En Forsikring"

"Hvem er det da, som ved dette Sakramente kunne forviskes om sine Synders Forladelse?"

"Alene de, som tro de Ord: "det gives for Eder," og "det udoses for Eder til Syndernes Forladelse."

"Tror da du dette?"

"O, Hr. Pastor, jeg vilde saa gjerne tro

det fastere. Jeg tror nok, men min Tro er os'e saa svag."

"Hvorfor onsker du dette Sakramente?"

"Forat min svage Tro kunde bestrykes, og jeg kunde saa større Kjærlighed til min Frelser."

"Det fornøier mig at høre, at du saa godt erindrer, hvad du har læst. Jeg vilde dog gjerne endnu gjøre dig et Par Spørgsmaal. Hvad udtræves hos dem, som skulle modtage dette Sakramente værdigen?"

"At de kjende sine Synder og angre dem og gjerne ville have Forladelse for dem."

"Er der ikke endnu mere, som udtræves?"

"Jo, Hr. Pastor, at vi skulle have en levende Tro paa Guds Naade formedelst Kristus."

"Tror du, at Gud viser dig sin Naade ved at tilgive dig dine Synder?"

"Jeg tror det," sagde Barnet alvorligt.

"Derfor han da tilgiver dig, er det da for din egen Fromheds Skyld?"

"O, nei, Hr. Pastor, det er alene for Jesu Skyld, for min Frelser's Jesu Kristi Skyld, for hans Lidelses og Døds Skyld."

"Et Slutning spørger jeg dig, Hanna, om du tilgiver Alle, som have fornærmet dig; bærer du i dit Hjerter Had eller Fiendskab til Noget?"

"Kjære, Hr. Pastor, det gjør jeg ikke; hvorledes skulde jeg kunne gjøre det? Derfor Gud er god mod mig, derfor han tilgiver mig, kan jeg da Andet end tilgive Andre? Der er intet Menneske i den hele Verden, som jeg ikke onsker alt Godt, og det af ganske Hjerter."

"Hvorledes er du slemt mod hine uar-tige Piger i Nabolaget, som pleiede at spotte dig formedelst din Gudsfrøgt?"

"Det værste, jeg onsker dem, er, at Gud ved sin Naade maa bringe dem til at angre, hvad de have gjort; at han maa forandre deres Hjerter og tilgive dem, hvad de have talt og gjort. Jeg har forlængst tilgivet dem af ganske Hjerter."

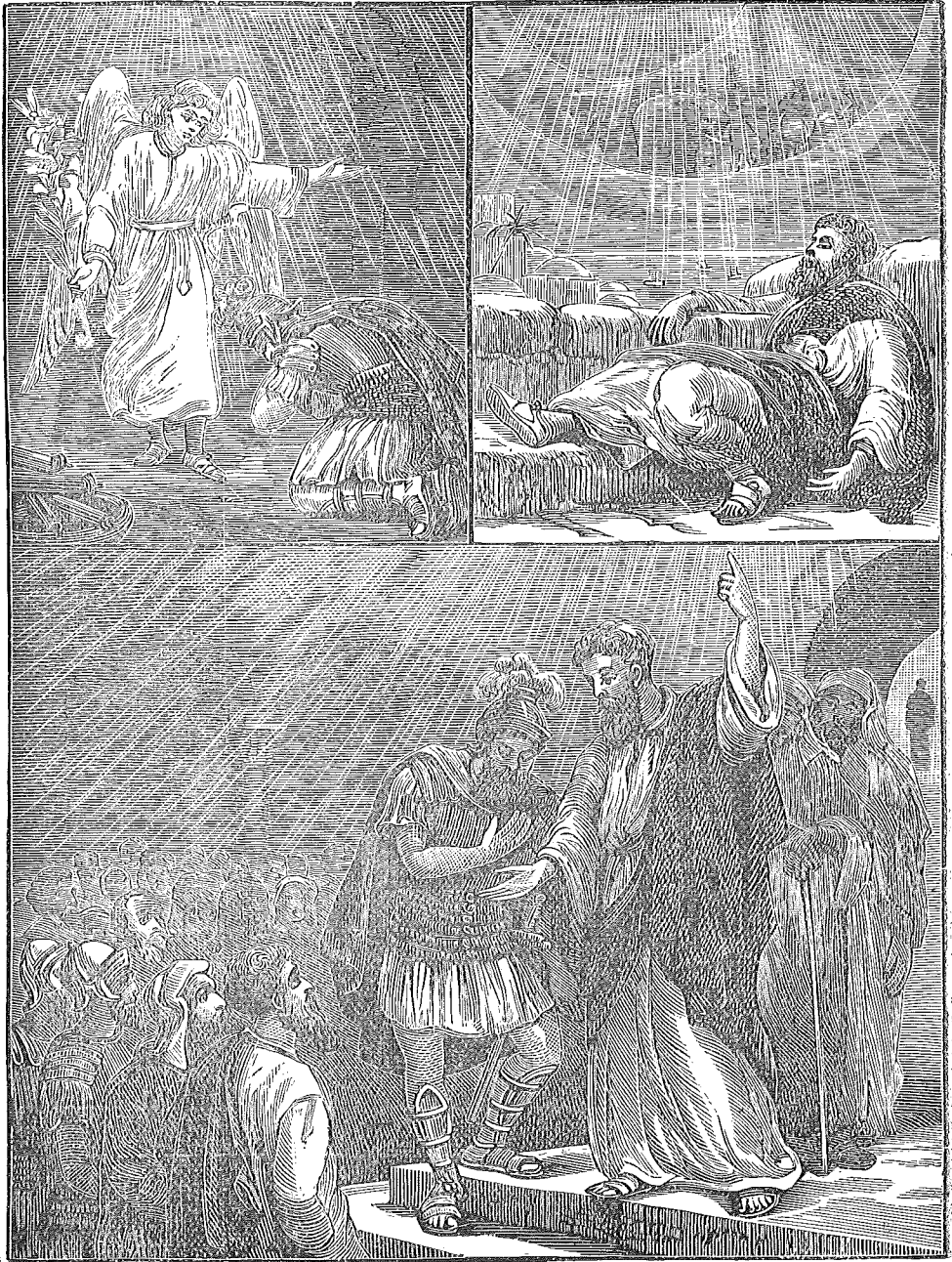
Hun taug. — Jeg ønskede ikke at spørge hende mere. Mit Hjerter var fuldt. "Kan

(Fortsættes paa Side 38).

Kornelius (Ap. Gj. 10.)

Engelen aabenbares for Kornelius,
v. 3—6.

Apostelen Peters Drom,
v. 9—16.

Apostelen Peter prædiker for Kornelius i Cæsarea og de Wange,
der ere samlede i hans Hus, v. 27 ff.

Lad dine hellige Engle ingensteds vige fra mig,
 saa at Satan sletet skal formaa imod mig!

Nu vil mit Zielaag opsoge Hvile, —
 O Gud, du for mig vaag, at Satans Pile
 Sorgjæves skydes ud af Løbens Due! —

et Barn have en saadan Gudsfrø! — tænkte jeg; "o gid, at vi Alle lignede dette Barn!"

Derpaa meddelte jeg hende Sakramentet. Den hele Handling var sjon og høitidelig. Den unge Pige syntes sterkt beveget. Lærer, blandede med Smil, rolig Hengivenhed, forsikrel af Haabet, Udmygghed, beaaudet af Troen barnlig Bessedenhed, prydet med den modne Alders Forstand, Kjærlighed, Fred, Andagt og Taalmod vare tilstede hos hende i den skønneste Forening.

Det forekom mig, at jeg saa alle disse Naadegaver — saa jeg dem alene? Naar tjenende Engle fare ned og fare op med glade Lidender imellem Himmelen og Jorden, da tænker jeg, at de ved denne Velighed gjorde det.

Da Handlingen var forbi, sagde jeg: "Nu, min kjære Hanna, du er ifandhed en Softer i Jesu Kristi Kirke. Hans Naad og Betsignelse hoile over dig! han styrke og frøge dig!"

"Guds Naade mod mig har været stor, Hr. Pastor, meget stor, større end jeg kan forklare. Jeg takker Dem for Deres Godhed mod mig — jeg troede, jeg var for ung endnu — det syntes at væe altfor meget for mig; men jeg er nu sikker paa Herrens Kjærlighed."

"Ja, Hanna, jeg tror, at du er beseglet med den Helligaand til Forløsnings Dag."

"Jeg skal aldrig forglemme denne Dag, Hr. Pastor."

"Jeg heller ikke, min Pige."

"Farvel, Hr. Pastor; jeg takker Dem for al Deres Godhed mod mig."

Paa min Bei hjemover tænkte jeg ved mig selv: "Denne Naadens Knop vil snart blomstre sjon i Paradisets himmelske Have. Herren omplante hende der, naar det ham behager! Dog lade han hende, dersom saa er hans Vilje, leve endnu en liden Stund i denne Verden, at jeg kan nyde end mere Gavn af hendes Tale og Exempel!"

Maaske onsker En eller Anden, som læser denne simple Fortælling om den lille Hanna, det Samme. Dersom saa er, ville vi besøge hende atter, førend hun vandrer herfra og ei sees mere paa denne Jord.

Hanna nærmede sig hurtigt sit Endeligt; hun havde dog endnu saa megen Kraft til-

bage, at hun kunde tale til dem, som besøgte hende. De vare dog kua saa, som tilfulde kunde forstaa at statte hendes Sjælsstemning. Dog maatte den Liggyldigste overrastes ved hendes Alvor, hendes Kundskab til Kristens Udsagn og hendes Færdighed i at anvende dem paa sig selv. Den hellige Gnist, som den gjenfødende Naade havde tændt i hendes Hjerte, var en Ild, som blot oplivede Tilskuerne. For Nogle, derom er jeg overbevist, var hendes Samtale og Exempel en Betsignelse.

Lidlig en Morgen vækkedes jeg af et Bud, der anmodede mig om at komme til hende jo før jo heller, da hendes Død syntes at være nær.

Det var endnu ikke Dag, da jeg forlod mit Hus. Morgenstjernen skinnede usædvanlig klart. Maanen kastede et mildt Lys over Landstabet; men dens Glænde forsvandt efterhaanden, som den østlige Himmelen blev lysere. Men Morgenens Straaler i al deres Skjønhed forekom mig dog ikke saa sjonne som denne unge Kristens aandelige Lys. Hendes Nat var forbi, en bedre Dags Morgen stundede til. Den evige Saligheds Sol skulde snart i al sin Herlighed gaa op for hende. Dette Barn havde ligesom Maanen, jeg saa over mig, med sine herlige Naadegaver kastede et mildt Lys over det Nabolag, hvor hun boede. Ligesom Maanen var det for en kort Tid blevet forundt hende at oplyse det hende omgivende Mørke, medens hendes egne Straaler vare laante af det Lys, som hun nu snart skulde stue.

Da jeg kom til Hytten, fandt jeg Ingen nedenunder; jeg standsede nogle saa Minutter og hørte da, hvorledes Pigen spurgte med en svag Stemme:

"Tro J, at han vil komme? Hvor glad skulde jeg ikke være, dersom jeg fik se ham, før jeg dør."

Jeg gik op ad Trapperne — hendes Fader, Moder og Broder vare i Bærelset. Hannas Ansigt viste tydeligt, hvor nær Døden var.

"O," sagde hun, da hun fik Die paa mig, "hvor snilt af Dem, at De endnu engang vilde se til mig. Jeg har ikke lang

Lid tilbage. Jeg var bange for, at jeg aldrig mere skulde faa se Dem i denne Verden."

Jeg sagde: "Mit kjære Barn, er du forberedt paa at dø?"

"Ja, Hr. Pastor, det er jeg."

"Hvad er da dit Haab?"

Hun pegte mod Himmelen, derpaa mod sit Hjerter og sagde, medens hun gjorde dette: "Kristus der og Kristus her."

Disse Ord, ledsagede af denne Haandbevægelse, udtalte paa en saa høitidelig Maade hendes Saligheds Haab, at jeg ei formaar at beskrive det. Mit Hjerter blev for fuld. En Taare stjal sig ned ad mine Kinder.

Efterat hun en Stund havde ligget med tilløftede Øine, aaknede hun dem og sagde: "Jeg ønsker, Hr. Pastor, at De vil, naar jeg er borte, fortælle Sognets Børn hvor god Herren har været mod mig — sig dem, at de, som søge ham tidligt, skulle finde ham; sig dem, at Synd og Uvidenhed er Veien til Fordærvelse og Helvede — og sig dem endelig fra mig, at Jesus er Veien, Sandheden og Livet — han vil ei forstøde Nogen, som kommer til ham. Sig dem, at jeg en fattig Pige —"

Hun var aldeles udmattet og faldt i en Slags Dødssovn, af hvilken hun dog efterhaanden vaagnede op.

"Mit dyrebare Barn, du vil snart og for bestandig være i hans Arme, som nu fører dig gennem Dødens Skyggeadal."

"Jeg tror det," sagde hun. "Jeg længes efter at være hos ham. O, hvor god, hvor stor, hvor naadig! Jesus, min Jesus, min eneste Frelser, o hjælp mig i denne min sidste Prøvelse!"

Hun gav derpaa Faderen den ene Haand og Moderen den anden og sagde:

"Gud velsigne Eder — Gud velsigne Eder — o, Herre, velsign og frels min dyrebare Fader og Moder!"

Hun tog derpaa sin Broders Haand og sagde: "Jeg beder dig, Thomas, hør op med alt Ondt — læs i Bibelen — jeg giver dig min — det er en herlig Bog — Herren vende dit Hjerter til at elske og følge ham!"

Istedetfor at blive soagere ved de Anstrængelser, som saa megen Tale maatte koste hende nu, syntes hun at faa nye Kræfter. Hun

vendte sig atter til mig og sagde: "De, Hr. Pastor, har været min bedste Ven paa Jorden — De har lært mig Veien til Himmelen; jeg elsker, og takker dem for det — De har talt til mig om Kristi Kjærlighed, og han har ladet mig føle den i mit Hjerter. Jeg skal sive ham Ansigt til Ansigt. Han vil aldrig slippe mig eller forlade mig. Dyrebare Hr. Pastor, Gud velsigne Dem!"

Barnet reiste sig pludseligt med uventet Kraft, kastede sine gule, udtørrede Arme omkring mig, som sad paa Kanten af Sengen, lagde sit Hoved paa min Skulder og sagde tydeligt: "Gud velsigne og belønne Dem, min Sjel er frelst — Kristus er mit Alt — Vi skulle mødes i Himmelen, skulle vi ikke? Jo, jo, da vil der være Fred — Fred — Fred —!"

Hun sank tilbage paa Sengen, talte ikke mere, drog et dybt Suf, smile og døde.

I dette gripende Øieblik faldt Morgensolens Straaler ind i Værelset. De vare for mig et betegnende Sindbillede paa "Guds inderlige Barmhertighed ved hvilken Lyset fra det Høie har besøgt os for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at styre vore Fødder paa Herrens Vej."

Paa min Vandring hjemover hensefandt min Sjel i Betragtninger over Aandens hemmelighedsfulde Flugt fra denne Verden til Salighedens Land. Hurtigere end den udflydte Pil eller Solens Lysstråler var hendes Flugt fra Støvels Verden til de evige Pauluner i Himmelen. Toet ven i det slagtede Lam's Blod havde hun In et at frygte af den guddommelige Retfærdighed. Synd, Død og Helvede ere nu overvundne ved hans Kraft, som gjorde hende mer end seierrig. Han vil fremskille hende for Faderen som et Lam af sin Hjord. Hvilken Dristning! Fra hint usle Kammer til Paradisets Egne! Fra en Straafeng til Abrahams Skjod! Fra Fattigdom, Sygdom og Pine til evige Rigdomme, Sundhed og Glæde! Fra denne Taarernes Verden til Salighedens Hjem i Rydelsen af den Fred, der venter Guds Børn!

Kjære Læser! Lader os bede Gud om engang at kunne dø de Retfærdiges Død saaledes som denne fattige Pige!

Han faaar for Stud.

Jeg modte en Dag en Soldat. Under min Samtale med ham, sagde jeg til ham: "Der er en Ting, som undrer mig, hvad Eder Soldater angaar." "Og hvad er det da, om jeg maa være saa fri at spørge," udbød han. "Det er dette, at, om jeg end slet ikke tør tvivle om, at I uden at blinke ville storme Fiendens Forskandsvinger, saa tvivler jeg meget om, at ret mange af Eder have Mod nok til i Eders fælles Børelse at boie Eders Kæer og b. de den Bøn, Eders Moder har lært Eder. Det begriber jeg ikke."

"Det er ikke desto mindre sandt," svarede han, "kun saa besidde et saadant Mod. Dog minder Deres Ord mig om en Begivenhed, som for kort Tid siden tildrog sig netop paa den Kaserne, hvor jeg bor. En Rekrut, som nylig var kommen derind, knælede ned foran sin Seng og holdt sin Aftenbøn, først end han lagde sig. Det gjorde almindelig Opfigt. Man lo og fløitede, Nogle fastede endog efter ham med deres Huer og Egnende. Han blev imidlertid ganske rolig ved, indtil han var færdig med sin Bøn. Den næste Aften vare Alle spændte paa, om han igjen vilde knæle og bede. Da han virkelig gjorde det, gjentog Gaarsdagens Scene sig med fordoblet Spot og Forhaanelse, men uden at Rekrutten lod sig forstyrre deraf. Den tredje Aften, da han igjen bad sin Aftenbøn, var der mindre Stoi, og de næste Aftener endnu mindre. Da han den sjette Aften paany knælede ned, udbød En af de Tilstedeværende: "Han faaar for Stud. Det er ingen Hykler." Fra den Stund af nød han Alles Agtelse." (Norbfl. Børnebl.)

Gudsfornegtelse. Da engang nogle Atheister (Gudsfornegtere) sad tilbords hos Spotteren Voltaire, foreslog de, at man skulde gjøre Atheismen til Gjenstand for Samtalen. "Venter," sagde Voltaire, "indtil mine Tjenere have trukket sig tilbage; jeg onsker ikke, at de inat skulle skjære Halsen over paa mig."

Karl den Store og de Smaa.

Keiser Karl, kaldet "den Store",
Hed ikke for Jutet saa;
Ved Siden af denne Kæmpe
Blev selv de Høieste smaa.
De fjerneste Følgestammer
Var under hans Scepter lagt;
Og kristne blev hans Lande,
Om end de fleste med Magt.

Ei Videnskaben og Kunsten
Han støtted' blot i sit Land;
Eti Sygehuse og Stoler
Opretted' i Frankrig han;
Men Navnet af "stor" fortjente
Han vel ikke mindst at faa,
Fordi han over de Store
Dog ikke glemte de Smaa.

Selv kom han ofte paa Skolen
Og lærte i Keiserfrub,
Anspored' de flinke Dreng,
Men stammed' de dovne ud.
Og Løn han ventede hidsset,
Som saa paa det Smaa saa stort;
Eti: "Hvad I gjør imod disse,
Det har mod mig selv I gjort."

A. Langsted.

Gaade.

Det Første.

Et velkjendt og et hjemligt Navn,
En Fryd for Diet og for Alle Gavn.

Det Andet.

Maaske jeg klar paa Himlen faaar,
Naar træt du fra det Første gaar.

Det Hele.

Jeg gror ved Veien og fryder dit Die,
Jeg løfter min lille Top mod det Høie,
Du kan mig plukke foruden Nøie,
Min blide Duft den maa dig fornøie.

Oplosning

paa Gaaden i No. 3:

R i m s m e d.

Rigtig oplost af N. J. K., Holden, Minn.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.